

Припомнихъ си живота мжсъ и викахъ ;
и безъ да се тѣша съ добра политика
на умъ си теглихъ нѣколко ритника
и съ туй маркирахъ своята самокритика.

ВЪ ГРАДА азъ слѣзохъ и забравихъ всичко, —
забравихъ кой съмъ, де съмъ се родилъ
и сиѣхъ съсь ядъ куртката ученишка
на този класъ, що бѣ ме откърмилъ.

Кога ме срѣщатъ, старитѣ познати
се правятъ че не могатъ ме позна.
Намигатъ, съ прѣстъ показватъ си главата :
„Изгубилъ си е бедниятъ ума !“

Побърканъ съмъ, овца съмъ заблудена,
да ме поправате за васъ е дългъ.
Ала внимавайте, че може въ мене,
въ овцата блудна, да се крие вълкъ.

Не ме кърмятъ сега тжга и вино,
и не ругая своитѣ мечти,
защото двесъ мечтата ми любима
по-скжпа отъ живота е дори.